

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΚΟΡΤΩ

(κατά κόσμον Πέτρος Χατζόπουλος)

Κορνήλιος Κρικ

ΣΚΙΟΥΡΟΣ
ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

ΟΛΕΣ ΟΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Η εξαφάνιση της Ντόροθυ Σνοτ

ΜΙΑ ΚΑΜΠΙΑ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

ΚΕΙΝΗ ΤΗ ΜΕΡΑ το νέο έσκασε στο δάσος σαν βόμβα: «Η δεσποινίς Ντόροθυ Σνοτ εξαφανίστηκε!».

Μέσα σ' ένα λεπτό όλοι μιλούσαν γι' αυτό. Κι ήταν επόμενο – η Ντόροθυ Σνοτ ήταν η πιο γνωστή κι η πιο αγαπητή κάμπια σ' ολόκληρο το δάσος.

Το σπίτι της ήταν μια πελώρια βελανιδιά με δυο χιλιάδες βελανίδια. Κι είχε τόσο μεγάλο σπίτι γιατί ήταν πολύ πλούσια, τόσο πλούσια, που με τα χρήματά της μπορούσε να αγοράσει άλλες εκατό βελανιδιές. Όμως δεν της χρειαζόνταν, άλλωστε η ίδια δεν έτρωγε βελανίδια – της έφερναν δυσπεία. Τα χάριζε στους σκίουρους και στους κρικητούς του δάσους, και το ίδιο έκανε με τα λουλουδάκια. Γιατί τα βελανίδια, πριν γίνουν βελανίδια, γίνονταν λουλουδάκια, κι αυτά η Ντόροθυ Σνοτ τα χάριζε στις μέλισσες και στις πασχαλίτσες.

Η ίδια κρατούσε για τον εαυτό της μονάχα μερικά καταπράσινα φυλλαράκια, γιατί τον τελευταίο χρόνο είχε βάλει μερικά κιλά και έκανε δίαιτα.

Έτσι, επειδή ήταν τόσο καλή και χάριζε τα πράγματα της σε όλα τα ζώα του δάσους, όλοι την αγαπούσαν και μιλούσαν γι' αυτή με τα καλύτερα λόγια.

Κανείς δεν έλεγε: «Τι πλούσια που είναι αυτή η κάμπια!» ή «γιατί να μένει σε τόσο μεγάλο σπίτι;». Κανείς δεν τη ζήλευε, γιατί ήταν γενναιοδωρη, δηλαδή έλεγε πάντα: «Τα υπάρχοντά μου είναι και δικά σας», κι ύστερα, κάθε Σάββατο βράδυ, έκανε τα πιο τρελά πάρτι στο ρετιρέ της βελανιδιάς της, όπου ήταν καλεσμένοι όλοι, ακόμα κι οι αρκούδες, που κρέμονταν απ' τα κλαδιά και φέρναν μεγάλη αναστάτωση κάθε φορά που αλλάζαν θέση ή πηγαίναν στο μπάνιο. Α, τίποτε δεν έλειπε απ' τα πάρτι της Ντόροθι Σνοτ! Ούτε οι μεζέδες ούτε τα αναψυκτικά! Καθώς ήταν πολύ πλούσια, έβαζε να της φέρουν τις πιο εξωτικές νοστιμιές απ' όλες τις γωνιές του δάσους – τυρόπιτες από γάλα κουνελιού, τάρτες με μέλι διολέτας και δροσερό νέκταρ από τριαντάφυλλα.

Γι' αυτό κι όλοι στενοχωρήθηκαν πάρα πολύ εκείνο το πρωί όταν το Ράδιο Μύγα ανακοίνωσε ότι η Ντόροθι Σνοτ, η αγαπημένη τους κάμπια, είχε εξαφανιστεί. Οι μύγες, που μπορούσαν να πετάνε παντού, ήξεραν καλά τι έλεγαν. Είχαν ρεπόρτερ σε όλα τα σημεία του δάσους και μαθαίναν τα νέα από πρώτο χέρι. Έτσι, μόλις διαπίστωσαν ότι η

δεσποινίς Σνοτ δεν είχε θγει στο μπαλκόνι για να ποτίσει τις αζαλέες της, άρχισαν να διαδίδουν τη δυσάρεστη είδηση στο δάσος, φέρνοντας δάκρυα στα μάτια των πιο ευαίσθητων. Δεν ήταν μόνο τα πάρτι – τα ζώα την αγαπούσαν κι αμέσως άρχισαν να ανησυχούν.

«Τι μπορεί να της συνέβη;» αναρωτήθηκαν.

«Ίσως έφυγε για ταξίδι σε κάποιο δάσος στο εξωτερικό» είπε ο ασβός.

«Μα, όχι, δεν μπορεί, θα μου τηλεφωνούσε» είπε η ποντικίνα. «Είχαμε κανονίσει να βρεθούμε το απόγευμα για να παίξουμε ντάμα. Δε θα έφευγε ποτέ έτσι, χωρίς να με ειδοποιήσει!»

«Ακριδώς!» πρόσθεσε η αλεπού. «Κι εγώ της είχα πει ότι το πρωί θα περνούσα για να τη βοηθήσω στο ξεσκόνισμα. Μόνη της δυσκολεύεται η καημένη κι έτσι εγώ με την ουρά μου –φραπ!– ξεσκονίζω όλη τη βελανιδιά μονομιás!»

Την ίδια στιγμή, ανάμεσα στα ζώα που κουδεντιάζαν ανήσυχα, πέταξε ο σπίνος, ο ταχυδρόμος του δάσους. Είχε ακόμη την τσάντα του περασμένη στο αριστερό φτερό κι έμοιαζε τρομερά αναστατωμένος.

«Φοβερό!» έλεγε και ξανάλεγε. «Αυτό που είδα είναι φοβερό!»

Τα ζώα μαζεύτηκαν αμέσως γύρω του. «Τι είναι; Τι είδες;» τον ρώτησαν.

Κι εκείνος, παίρνοντας μια ανάσα, είπε:

«Εγώ κάθε πρωί πηγαίνω κι αφήνω τις εφημερίδες και τα περιοδικά στη δελανιδιά της Ντόροθυ Σνοτ, όπως και σ' όλα τα σπίτια. Μάλιστα, επειδή θέλει να διαβάσει τη στήλη με τη μόδα πρωί πρωί, όταν πίνει το τσάι της, μου έχει ζητήσει να τα αφήνω στο περδάκι της κρεβατοκάμαρας».

«Και λοιπόν;» ρώτησαν όλοι με μια φωνή.

«Ε λοιπόν» είπε ο σπίνος «ενώ κάθε πρωί η Ντόροθυ σηκωνόταν απ' το κρεβάτι κι ερχόταν να με καλημερίσει, σήμερα τα φώτα στο δωμάτιό της ήταν σβηστά. Νόμισα ότι κοιμόταν και, για να μην την ξυπνήσω, έσπρωξα το παράθυρο, για να αφήσω τις εφημερίδες. Και τότε, μόλις το δωμάτιο φωτίστηκε, τι νομίζετε πως είδα;»

«Τι; Τι;» φώναξαν όλοι, εκτός απ' την ποντικίνα, που είχε λιποθυμήσει από την αγωνία. Ο κυρ ποντικός τη βοήθησε να συνέλθει, οπότε κι αυτή έτρεξε δίπλα στον σπινό, φωνάζοντας: «Τι είδες; Πες μας!».

«Το κρεβάτι της ήταν άδειο, αλλά το νυχτικό ήταν εκεί!» είπε εκείνος.

Είχαν τρομάξει όλοι τόσο πολύ, που για μια στιγμή δε μιλούσε κανείς. Πρώτος ο ασβός τόλμησε να πει:

«Εκεί; Το νυχτικό της ήταν εκεί;».

«Ακριβώς» πρόσθεσε ο σπίνος.

«Κι ήταν το καλό της νυχτικό, εκείνο το γαλάζιο με τις κόκκινες ρίγες;» ρώτησε αναστατωμένη η αλεπού.

«Μα όχι» τη διόρθωσε η χρυσόμυγα. «Θα ήταν το άσπρο με το χρυσό κέντημα, που φοράει τον χειμώνα. Το γαλάζιο είναι ψιλό, θα κρύωνε».

«Δεν έχει σημασία ποιο ήταν!» τις διέκοψε θυμωμένος ο σπίνος. «Το θέμα είναι ότι εγώ ανησύχησα κι άρχισα να τη φωνάζω. Σκέφτηκα ότι μπορεί να ήταν στο λουτρό ή ίσως να είχε αλλάξει και να είχε κατέβει στην κουζίνα. Πέταξα σε όλες τις κουφάλες της θελανιδιάς φωνάζοντάς την, αλλά δεν πήρα απάντηση από πουθενά. Και τότε σκέφτηκα κάτι: Μπορεί η δεσποινίς Σνοτ να μην είχε φύγει μόνη της απ' το σπίτι!»

«Αλλά τι; Τι μπορεί να συνέβη; Με ποιον έφυγε;»
Οι ερωτήσεις πέφταν βροχή. Ο σπίνος σήκωσε τους ώμους.

«Δεν ξέρω» είπε κι αναστέναξε. «Όμως αν της συνέβη κάτι κακό;»

Στη σκέψη και μόνο, η ποντικίνα λιποθύμησε και πάλι.

Πράγματι, ήταν κάτι το ανήκουστο: Ποιος θα ήθελε να κάνει κακό σε μια τόσο αξιολάτρευτη κάμπια όπως η Ντόροθυ Σνοτ;

«Και δηλαδή τι κακό μπορεί να της συνέβη;» ρώτησε ταραγμένη μια αγριόγατα. Απ' την ταραχή, όλες οι τρίχες της είχαν σηκωθεί κι έμοιαζε με θάμνο. Η ποντικίνα, που είχε μόλις συνέλθει, όταν την είδε, αναφώνησε: «Θεούλη μου! Ένας θάμνος που μιλάει!» και σωριάστηκε ξερή για τρίτη φορά. Χρειάστηκε να φωνάξουν τον γιατρό τυφλοπόντικα και έγινε μια φασαρία τρομερή.

Στο μεταξύ όμως τα καινούρια κουτσομπολιά είχαν αρχίσει να φουντώνουν. «Η Ντόροθυ Σνοτ δεν εξαφανίστηκε» έλεγαν. «Κάποιος την απήγαγε».

«Μα ποιος; Και γιατί να την απαγάγει;» ρωτούσε κάθε στόμα.

«Κάποιος κακούργος, αυτό είναι βέβαιο!» φώναζε θυμωμένος ένας μπάμπουρας και ζουζούνιζε απ' το κακό του. «Μπρρ! Μπρρζζζ!» έκανε. «Αφήστε με να

τον πιάσω στα έξι χέρια μου αυτό τον απαγωγέα και θα δείτε τι θα του κάνω!» Όλοι ξέραν δα ότι ο γερο-μπάμπουρας συμπαθούσε πολύ τη δεσποινίδα Σνοτ, ίσως μάλιστα να ήταν και κρυφά ερωτευμένος μαζί της.

«Δεν ωφελεί να ψάχνουμε στα τυφλά» είπε ξαφνικά η κουκουδάγια από ένα κλαδί. Η κουκουδάγια ήταν το πιο έξυπνο ζώο του δάσους. Επιπλέον, μπορούσε να γυρνάει το κεφάλι της ανάποδα, κι αυτό έκανε τα υπόλοιπα ζώα να τη σέβονται. Όποιος και να προσπαθούσε να γυρίσει έτσι το κεφάλι του δε θα τα κατάφερνε, το πολύ πολύ να στραβολαίμιαζε. «Κου! Ακούστε με!» επανέλαβε, κουνώντας τα φτερά της. «Ο μόνος που μπορεί να λύσει αυτό το μυστήριο, ο μόνος που μπορεί να μας πει τι απέγινε η Ντόροθυ Σνοτ είναι... είναι... Άτσα!» έκανε ξαφνικά και τραντάχτηκε ολόκληρη. Δάκρυα τρέχαν απ' τα μάτια της.

«Άτσα; Ποιος είναι ο Άτσα;» ρωτούσε αλαφιασμένη η ποντικίνα.

«Μα όχι, φτερνίστηκα!» είπε η κουκουδάγια, σκουπίζοντας το ράμφος της. «Λίγη γύρη μπήκε στα ρουθούνια μου, δεν είναι τίποτε. Ήθελα να πω ότι πρέπει να ζητήσουμε γρήγορα τη βοήθεια του Κορνήλιου Κρικ».

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΡΙΚ

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΡΙΚ ήταν ένας σκίουρος που ζούσε στην άλλη άκρη του δάσους. Το σπίτι του ήταν μια γέρικη φλαμουριά. Κανείς δεν ήξερε πόσων χρόνων ήτανε – άλλοι έλεγαν πως ήταν μικρός που έδειχνε μεγάλος κι άλλοι, πάλι, λέγαν ότι ήταν μεγάλος κι ότι έδαφε τις φαβορίτες του για να δείχνει πιο μικρός.

Σε ένα όμως ήταν όλοι σύμφωνοι: ότι δεν υπήρχε πιο πονηρό και μυαλωμένο σκιουράκι σ' ολόκληρο το δάσος. Κι ότι ακόμη, όποτε υπήρχε κάποιο μυστήριο που δεν κατάφερναν να λύσουν, ο μόνος που μπορούσε να τους βοηθήσει ήταν ο Κορνήλιος Κρικ. Ήταν ο ντετέκτιβ του δάσους τους.

Σε μια συνέντευξή του στο Ράδιο Μύγα πριν από μερικά χρόνια, ο Κορνήλιος είχε παραδεχτεί πως είχε βοηθήσει να λυθούν ένα σωρό απίθανα μυστήρια σε πολλά δάση του κόσμου. Αυτός είχε ανακαλύψει τα χαμένα κοσμήματα μιας σιαμέζικης γάτας στο δάσος της Βουλώνης, καθώς επίσης και το ποιος ήταν ο κλέφτης των βατόμουρων, μια υπόθεση

που είχε συνταράξει τα ζωάκια του Χάνντ Παρκ το περασμένο φθινόπωρο.

Σ' αυτές τις υποθέσεις ο Κορνήλιος Κρικ είχε για βοηθό του την πιστή του φίλη Μάρθα, μια εξαιρετική πυγολαμπίδα με μεγάλο ταλέντο στο να μαντεύει ποιος ήταν ο ένοχος κάθε φορά. Όμως, πάνω απ' όλα, ο Κορνήλιος ήταν ένας καλός ντετέκτιβ γιατί περνούσε τον πιο πολύ καιρό στο σπίτι του διαδίδοντας βιβλία. Του άρεσε να μορφώνεται. Γι' αυτόν ήταν σαν να πήγαινε σε κάποιο πάρτι μόνος του. Καθισμένος στην πολυθρόνα του σαλονιού του, φορώντας τις παντούφλες του, διάβαζε τα βιβλία του κι έσπαγε πολλή πλάκα.

Έτσι, ήταν φυσικό να μη γνωρίζει καλά την Ντόροθυ Σνοτ, αφού δεν είχε πάει ποτέ σε κάποιο απ' τα περίφημα πάρτι της. Ήξερε μόνο πως ήταν μια πολύ πλούσια κάμπια, η οποία του έστελνε ένα σακί με βελανίδια κάθε Χριστούγεννα και κάθε Πάσχα. Κι αυτός, για να την ευχαριστήσει, της έστελνε δώρο κάποιο απ' τα αγαπημένα του βιβλία. Δεν υπήρχε κίνδυνος να του τελειώσουν. Ο Κορνήλιος είχε τόσα βιβλία, όσα βελανίδια είχε η Ντόροθυ.

Το πρωί εκείνο λοιπόν, όταν η Ντόροθυ Σνοτ εξαφανίστηκε, η γενική αναστάτωση ούτε που είχε περάσει απ' το μυαλό του Κορνήλιου. Δεν είχε ακούσει τις πρωινές ειδήσεις στο ραδιόφωνο ούτε

είχε διαβάσει την εφημερίδα του. Είχε ανάψει το πορτατίφ δίπλα στο κρεβάτι του κι είχε αρχίσει αμέσως να διαβάζει το διβλίο που είχε αφήσει χθες το βράδυ πριν κοιμηθεί. Βρισκόταν στο τελευταίο κεφάλαιο κι είχε μεγάλη αγωνία.

Όμως η Μάρθα, η πιστή του πυγολαμπίδα, ήταν πολύ ανήσυχη από την ώρα που είχε ξυπνήσει. Έλεγε πως είχε ένα κακό προαίσθημα και κάθε λίγο αναδοσθηνε νευρικά, μουρμουρίζοντας:

«Αχ! Αχ! Κάτι κακό θα συμβεί σήμερα! Το αισθάνομαι! Αχ!».

Εδώ πρέπει να πούμε ότι, αν και εξαιρετική δοηθός, η Μάρθα είχε ένα μικρό ελάττωμα: Ήταν λιγάκι φλύαρη, όπως όλες οι πυγολαμπίδες. Κι ο Κορνήλιος, που προσπαθούσε να συγκεντρωθεί στο διβλίο του, άρχισε να ενοχλείται.

«Μην αναδοσθήνεις διαρκώς, καλή μου Μάρθα» της είπε. «Νομίζω πως οι σελίδες του διβλίου μου θα πάρουν φωτιά, έτσι που κιτρινίζουν ξαφνικά».

«Αχ! Δε φταίω εγώ!» συνέχισε εκείνη. «Έχω ένα κακό προαίσθημα! Αχ!»

Και δώσ' του και πετούσε μες στο γυάλινο σπιτάκι της.

«Μήπως θέλεις να σου ετοιμάσω μια ζεστή δαχτυλήθρα γάλα;» ρώτησε ο Κορνήλιος, με την ελπίδα πως θα την έκανε να νυστάξει και να κοιμηθεί.